

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. M.**

skazanego za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 25 września 2023 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 22 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 183/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt III K 191/19,

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A. S. – Kancelaria Adwokacka w O. - kwotę 1107,00 zł (tysiąc sto siedem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, wyrokiem z 11 stycznia 2022 r. wymierzył M. M. następujące kary jednostkowe: karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt III); karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw.

z art. 91 § 1 k.k. (pkt V); karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (pkt VI); karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 294 § 1 k.k. (pkt VIII); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt X); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt XIII); karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. (pkt XIV); karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. (pkt XVI); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (pkt XVIII); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 294 § 1 k.k. (pkt XIX); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 294 § 1 k.k. (pkt XXI); karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt XXIII); karę roku pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. (pkt XXIV); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 294 § 1 k.k. (pkt XXVI); karę roku pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (pkt XXVII); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 294 § 1 k.k. (pkt XXVIII); karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwa z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt XXX); karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (pkt XXXI); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (pkt XXXII); karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwa z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt XXXIV); karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (pkt XXXV) i orzekł karę łączną 8 lat pozbawienia wolności i grzywny; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał M. M. do naprawienia szkody. Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę i oskarżyciela publicznego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z 22 grudnia 2022 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia: art. 457 § 3 k.p.k. przez powierzchowne i niedokładne dokonanie kontroli instancyjnej; art. 433 § 2 k.p.k. przez brak odniesienia się do

zarzutów apelacji do faktu, że pokrzywdzona oraz świadkowie byli dobrymi znajomymi skazanego, dowolną ocenę dowodów i odmówienie wiarygodności skazanemu a nadaniu tego waloru wiarygodności pokrzywdzonym co doprowadziło do niesłusznego uznania skazanego za winnego zarzucanych mu czynów; art. 2 § 2 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. przez niewykorzystanie dostępnych środków dowodowych umożliwiających dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku przedstawionemu przez obrońcę, uzasadnienie zaskarżonego kasacją orzeczenia spełniało wymogi z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. W pisemnej argumentacji rozstrzygnięcia utrzymującego w mocy wyrok pierwszoinstancyjny Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji w bezdyskusyjnie prawidłowy sposób. Drobiazgowa analiza procedowania Sądu Apelacyjnego prowadziła do wniosku, że trafnie przyjął on, iż Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wobec właściwych i przekonujących wniosków płynących z uzasadnienia Sądu odwoławczego wskazane w kasacji naruszenie reguł przeprowadzenia kontroli instancyjnej w istocie było krytyką przyjętych przez orzekające w sprawie Sądy ustaleń faktycznych. Trudno też nie dostrzec, że kasacja stanowiła powtórzenie skargi apelacyjnej oraz że zabrakło w niej argumentów wskazujących na to, iż Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchybił rażąco obowiązkom spoczywającym na sądzie odwoławczym. Wobec tego, że powielanie na obecnym etapie postępowania prawidłowych argumentów Sądu odwoławczego i zaaprobowanego przez niego wyroku Sądu I instancji nie jest rolą Sądu Najwyższego, wypadało odesłać autora omawianego nadzwyczajnego środka zaskarżenia do uzasadnienia Sądu *ad quem*, natomiast w ramach kontroli kasacyjnej jedynie wzmocnić argumentację w nich zawartą. Przede wszystkim wskazane przez Sądy obu instancji dowody ze źródeł

osobowych były wystarczające do dokonania w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie wszystkich zarzucanych skazanemu czynów. Nie ma wątpliwości, że M. M. dopuścił się zarzucanych mu przestępstw. W toku procesu nie ujawniły się żadne okoliczności, które miałyby uniemożliwić skazanemu wywiązanie się z zaciągniętych zobowiązań, ani takie działania pokrzywdzonych, w wyniku których miałyby stać się ofiarą cudzych zachowań przestępczych. Wszyscy pokrzywdzeni, niezależnie od siebie podkreślali, że M. M. manipulował ludźmi, kreował fałszywy obraz samego siebie, wprowadzał ludzi w błąd i następne ich wykorzystywał i choć wiele krzywd wyrządzonych przez skazanego nie wydarzyłoby się gdyby nie próżność pokrzywdzonych, nie czyni to ich współsprawcami popełnionych przez M. M. czynów zabronionych, ani nie ekskulpuje skazanego. To m.in. B. J. została przez niego wmanipulowana w jego przestępczą grę i w efekcie stała się ofiarą oszustwa. Pokrzywdzona opisała przebieg zdarzenia z udziałem M. M. a wyjaśnienia skazanego w tych fragmentach, w których przyznał się do popełnienia czynu, korelują z jej relacją. Próba zakwestionowania oceny jej zeznania przez skarżącego nie powiodła się, ponieważ złożyła zeznanie spójne z innymi pokrzywdzonymi oraz znajdujące potwierdzenie w dokumentach potwierdzających jej relacje ze skazanym, zawieranych umowami i rozliczeniami.

Po raz kolejny skarżący w kasacji kwestionuje skazanie M. M., co do tych czynów, w których popełnieniu uczestniczył D. R. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej okoliczność, że D. R. nie został ujęty, nie mogła stać na przeszkodzie prawnokarnej ocenie zachowań M. M. Krytycznie trzeba więc ocenić stanowisko obrońcy, który wywodził, że nieustalenie miejsca pobytu współsprawcy i nie ujęcie go, miałyby blokować oskarżyciela publicznego przy postawieniu zarzutów drugiemu sprawcy, w tym wypadku M. M. Ta teza nie miała szans powodzenia, ponieważ materiał dowodowy był wystarczający do tego, aby uznać skazanego winnym czynów dokonanych przy wykorzystaniu danych firmy R. Pomimo, że organy ścigania nie dysponowały wyjaśnieniami D. R., to jednak zeznania świadków, pokrzywdzonych oraz dowody w postaci dokumentów wskazywały na rolę M. M. Skazany firmował jedynie działalność gospodarczą D. R. Zawierał umowę przedstawiając dane podmiotu gospodarczego, następnie dysponował swobodnie przedmiotem umowy, z

pominięciem formalnego właściciela, którym była firma D. R. i jednocześnie nie mając zamiaru wywiązywać się z jej postanowień. Prawdłowo procedowano więc przypisując czyny zabronione związane z wykorzystaniem firmy R. wyłącznie M. M.

W związku z tym Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

KR

[ms]